

یک روز شیرین

این روزها هر طرف را که نگاه می‌کنید، شور و شادی در میان دوستداران اهل بیت [ع]* موج می‌زند. خیابان‌های هر شهر و روستا در هر کجای ایران یا هر کشور مسلمان را که ببینید، به رسم روزهای جشن، با گردن‌بندی از ریشه‌های چراغانی زیباتر شده‌اند. همه در شادمانی این عید ارزشمند مذهبی، شیرینی و شربت پخش می‌کنند. ماشین‌های گل‌آرایی شده، مردم خوش‌حال و در حال تبریک گفتن به یکدیگرند. واقعا دیدنی است.

ما هم مثل هر سال عید غدیر، محله‌مان را با کتبه‌های عید غدیری و پرچم‌های رنگی تزئین کرده بودیم. بابا دیشب به مامان می‌گفت: «هر کسی هر طور می‌تواند غدیری باشد، چه کم‌چه زیاد، خوب است! هر کس هر خدمتی می‌تواند به مردم بکند، توی عید غدیر قشنگ‌تر است.»

نزدیک اذان بود که مادر مرا صدا زد و بسته‌های شکلات را به دستم داد. گفت تا دیر نشده آن‌ها را به مسجد ببرم تا کام نمازگزاران روز عید شیرین شود. توی راه، دوستم را دیدم که با خوش‌حالی به کمکم آمد. وقتی دیدم قاسم هم برای جشن توی مسجد یک عالمه کارت رنگی کوچک تهیه کرده است، خوش‌حالی‌ام بیشتر شد. یکی از آن کارت‌ها به من رسید. پشت هر کدام از این کارت‌های تبریک زیبا یک جمله‌ی باارزش از سخنان امام علی [ع] در نهج البلاغه بود.

پشت کارت من هم نوشته شده بود: «لَا تَتَّخِذَنَّ عَدُوَّ صَدِيقِكَ صَدِيقًا»؛ یعنی با دشمن دوست خود دوستی نکن.

از نشانه‌های دوستی این است که نباید دشمن دوستان را مورد حمایت و محبت خود قرار دهیم. دشمن می‌خواهد دوست ما را از بین ببرد یا او را مورد آزار و اذیت خود قرار دهد. ما هرگز راضی نیستیم برای دوستانمان اتفاق ناگواری بیفتد. پس از دشمن او دوری می‌کنیم و دشمن دوستانمان را دشمن خود می‌دانیم. *دوستداران امامان معصوم [ع]